

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153338256/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

Damer om hende, som ogsaa de beundrede. Ja, saa traf han undertiden Kappen, der altid var villig til at holde Venskabet vedlige. Det var alt hvad han havde, naar hun var borte!

- Og han spejdede efter hende, vidste, at han vilde kende hende paa lang Afstand, helt henne hvor hun drejede om Hjørnet ved Havnegade. Han tænkte, hun vilde bære det graagule Slør, der klædte hende saa nydeligt: hendes Ansigt blev saa friskt, hendes Øjne saa tindrende gennem det klare Stof.

Og som om det var første Gang, de skulde mødes, bankede hans Hjærte næsten hørligt, da han skimtede det graa Slør.

Hvor var hun ikke yndig i denne mat-grønne Rejsedragt, som hun her indviede: slank og saa sikker, ikke stærkt vuggende eller svajende! Hvilken Mand vilde ikke være lykkelig, om denne Kvinde elskende gik ved hans Side!

De talte sammen om det smukke Vejr, om Solnedgangens mærkelige Farver, om Rejseforberedelserne, om Turens Kedsommelighed, medens de tæt indtil hinanden vandrede sammen over Kristianshavn ud ad Amagergade. Der var ingen at møde derude. Blot man kom over

Langebros, havde Gaderne et andet Præg end i København: et graaere og tristere. Men var man ude paa Amager, blev det pludselig til Land: man gik ad en Landevej med smaa Huse paa Siden — undertiden Mark uden Huse paa lange Strækninger.

Ved en saadan Aabning, hvor de var ligesom helt alene ude paa en vid Slette, lagde Fru Hellen pludseligt sin Arm ind under hans og sagde smilende:

»Tersling, jeg er træt og tørstig! Skaf mig i Hus — jeg vil ikke gaa længer!«

Han lovede sit Bedste, meget lykkelig, for de havde aldrig siddet alene sammen udenfor hendes Hjem.

Og lidt efter kom de til en fattig Beværtning, foran hvilken der stod et Par Træer og forestillede en Have med Lysthuse. Maaske kom der Sommersøndage endel Besøg dér. Nu syntes der øde og tomt. De gik hen til Huset og traadte ind i en tarvelig Skænkestue. Værten, en høflig gammel Mand, anviste dem Plads i et »Dameværelse« ved Siden af den større Stue — maaske var han vant til den Art Besøg, maaske interesserede de ham ikke. Han bragte